

พัฒนาการการส่งเสริมการรู้สารสนเทศในต่างประเทศและในประเทศไทย

รศ.ดร.จุฬพจน์ วนิชกุล *

นักการศึกษาทั่วโลกกำลังดำเนินการกับการจัดการศึกษาที่ให้นักศึกษาในสถานศึกษาต่างๆ ได้รู้สารสนเทศด้วยตนเองให้มากขึ้น มหาวิทยาลัยทุกแห่งในประเทศไทยกำลังให้ความสำคัญต่อการปรับปรุงหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปให้นักศึกษาได้เรียนอย่างน้อย 30 หน่วยกิตเพื่อให้นักศึกษาได้เกิดความรู้ ความเข้าใจของศาสตร์ต่างๆ เบื้องต้นที่จำเป็นต่อการสร้างลักษณะคุณสมบัติของบัณฑิตที่แต่ละมหาวิทยาลัยต้องการ และ เป็นการให้ความสำคัญต่อการสร้างการรู้สารสนเทศในสาระวิชาการต่างๆ ที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในสังคมการเรียนรู้

สภาพการรู้สารสนเทศในปัจจุบันในทุกประเทศทั่วโลกน่าจะมีพัฒนาการมาจากการรู้หนังสือ เพราะมีการใช้คำเดียวกันว่า information literacy หมายความว่า การรู้หนังสือ ประเทศแรกๆ ที่ดำเนินการสำรวจการรู้หนังสือ ได้แก่ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีการสำรวจข้อมูลการทำสำมะโนประชากรที่สามารถบ่งชี้ได้ว่าประชาชนที่เป็นผู้รู้หนังสือ คือ ความสามารถในการเซ็นชื่อได้ ต่อมาการทำสำมะโนประชากรใน พ.ศ. 2483 เพื่อต้องการข้อมูลในการรู้หนังสือด้วยการวัดความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของประชาชน และระบุว่าผู้รู้หนังสือจะต้องมีคุณสมบัติในการสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น (สุจิน บุตรดีสุวรรณ, 2547) และต่อมาได้มีการเพิ่มมาตรฐานการรู้หนังสือขึ้นมาอีก คือ ต้องผ่านการทดสอบการรู้หนังสือเพื่อให้มีความเข้าใจในเนื้อหา และการใช้ภาษา ตลอดจนความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลด้วย

ในประเทศไทย องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ ยูเนสโก ได้มอบโล่เกียรติยศจากสมาคมการอ่านระหว่างประเทศ และองค์การศึกษาโลก เป็นรางวัล Wealthy Fisher เมื่อ ปี พ.ศ. 2528 ให้แก่กรมการศึกษานอกโรงเรียน ในฐานะที่ประเทศไทยประสบผลสำเร็จในการรณรงค์การรู้หนังสือของประเทศไทย โดยมีสาระที่แสดงถึงว่า

ประเทศไทยได้ดำเนินการเกี่ยวกับการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ มีผู้ไม่รู้หนังสือ เข้ารับบริการแล้วทั้งสิ้น 423,967 คน มีประชาชนอาสาสมัครสอนจำนวน 278,819 คน มีจังหวัดปลอดการไม่รู้หนังสือแล้ว 3 จังหวัด และมีอำเภอปลอดผู้ไม่รู้หนังสือแล้ว 68 อำเภอ (โครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ, 2528, 30)

* รองศาสตราจารย์ ระดับ 9 ผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

สภาพการรู้หนังสือที่กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้ดำเนินการมาตั้งแต่ ก่อน พ.ศ.2528 จนได้รับรางวัลเป็นการแสดงให้เห็นถึงวิธีการบริหารจัดการที่ใช้ห้องสมุดประชาชนเป็นฐานในการให้ประชาชนเข้าถึงการรู้หนังสือ และเน้นให้ประชาชนมีนิสัยรักการอ่าน

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและการวิจัย (Association of College and Research Libraries, 2007) ให้คำนิยามของการรู้สารสนเทศ (information literacy) ว่าเป็นชุดของความสามารถของแต่ละบุคคลในการเข้าถึง วิเคราะห์และใช้สารสนเทศที่ตรงกับความต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ลักษณะของการรู้หนังสือไม่ได้มีขอบเขตเพียงแค่การอ่านหนังสือออกได้เท่านั้น แต่มีลักษณะของความสามารถในการเขียน เริ่มต้นจากการเขียนด้วยลายมือ เขียนตามคำบอก มีความสามารถในการอ่าน มีทักษะทางการค้นคว้า มีความคิด และมีเหตุผล นักการศึกษาในแต่ละประเทศได้ขยายความหมายของการรู้หนังสือให้มีความหมายครอบคลุมถึง การมีความต้องการข้อมูล ด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสามารถแสดงออกให้เห็นได้เด่นชัด ในการเข้าถึงข้อมูล และความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมสารสนเทศ

ในยุคสมัยที่ทุกประเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างไม่มีขีดจำกัด การรู้สารสนเทศในแต่ละประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็น และยิ่งทวีความสำคัญในสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในสังคมสารสนเทศและการเพิ่มปริมาณอย่างรวดเร็วของแหล่งสารสนเทศต่างๆ ผู้ใช้สารสนเทศต่างเผชิญกับปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นและแหล่งสารสนเทศที่จะให้ความรู้ความเข้าใจที่มีเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวันในชั้นเรียน สารสนเทศที่ควรรู้สามารถแสวงหาได้จากห้องสมุด หน่วยงานต่างๆ จากสื่อมวลชน และจากอินเทอร์เน็ต ผู้ใช้สารสนเทศจึงประสบปัญหาต่อการประมวลสารสนเทศที่ได้รับ จึงควรมีการกำหนดมาตรฐานการรับรู้สารสนเทศในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศที่ถูกต้องกับผู้ใช้สารสนเทศในสังคมสารสนเทศปัจจุบัน

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ทุกประเทศได้หันมาสนใจต่อสภาพการรู้สารสนเทศของคนในประเทศ เป็นประเด็นสำคัญในการจัดให้การศึกษาและให้ความรู้ในการรณรงค์เพื่อก่อให้เกิดสภาพการรู้สารสนเทศของประชาชน ประเทศที่ให้ความสนใจในลำดับต้นๆ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย แอฟริกาใต้ และประเทศในทวีปยุโรปตอนเหนือ (Bruce, C., and P. Candy, 2000) การดำเนินการในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศได้แก่วิธีการเผยแพร่เอกสารความรู้ การฝึกอบรม การใช้เทคโนโลยี ครู บรรณารักษ์และบุคลากรที่เกี่ยวข้องทำงานร่วมกันในหลักสูตรการเรียนการสอน และตั้งเป้าประสงค์ผลสัมฤทธิ์ของการรู้สารสนเทศของประชาชนทั่วไปและนักศึกษาด้วยวิธีการ

สนับสนุนในเรื่องกระบวนการรู้สารสนเทศอย่างเต็มที่ มีเอกสารและวิธีการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศในประเทศต่างๆทั่วโลกที่สำคัญๆ ดังนี้

สหรัฐอเมริกา

พัฒนาการการรู้สารสนเทศในประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มต้นอย่างจริงจังเมื่อ ปี ค.ศ. 1989 โดยเกิดขึ้นจากความร่วมมือในระดับชาติ มีการประสานงานจากการจัดการประชุมระดับชาติ จากองค์กรวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง และจากการจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจที่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศในประเทศ และมีการให้คำนิยามของการรู้สารสนเทศว่า เป็นการที่ทำให้บุคคลสามารถระลึกถึงความต้องการใช้สารสนเทศ สามารถเข้าถึง วิเคราะห์และใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในช่วงปี ค.ศ. 1971 มีการดำเนินกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านเพื่อกระตุ้นให้เกิดนิสัยรักการอ่านและเพื่อให้รู้สารสนเทศด้วยวิธีการสนับสนุนปัจจัยต่างๆ ได้แก่ การก่อตั้งแหล่งจัดเก็บคู่มือและเอกสารห้องสมุด (clearinghouse for library instruction - LOEX) ซึ่งจัดตั้งโดยบรรณารักษ์ของมหาวิทยาลัยมิชิแกนตะวันออก แหล่งจัดเก็บเอกสารดังกล่าวได้จัดเก็บรายงานการประชุมประจำปีมากกว่า 30 ปี (Rader, 2002, p.15) มีสาระของการประชุมที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ และ คู่มือการให้บริการแก่ผู้ใช้

เอกสารอื่นๆที่จัดเก็บไว้ยังครอบคลุมไปถึงเอกสารในระดับภูมิภาคและระดับมลรัฐต่างๆ มีเอกสารมากกว่า 5,000 รายการที่เกี่ยวข้องกับคู่มือการให้บริการแก่ผู้ใช้ห้องสมุด และ บทความที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศซึ่งมีการตีพิมพ์เผยแพร่หลัง ปี ค.ศ. 1973 เป็นต้นมา

บรรณารักษ์ นักสารสนเทศ นักการศึกษาจำนวนมากได้ให้ข้อคิดเห็นแนวทางในการพัฒนาประเทศเพื่อให้เกิดการรู้สารสนเทศอยู่ตลอดเวลา เช่น เซอร์คาวสกี (Paul Zurkowski, cited in Webber, S & Johnston, B., 2000, pp. 381-387) เป็นผู้แนะนำความสำคัญของการรู้สารสนเทศ และเสนอข้อแนะนำให้ผู้บริหารประเทศในการจัดทำโครงการที่มุ่งก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินการเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในระดับประเทศ นักสารสนเทศได้ศึกษาและเห็นความสำคัญของการรู้สารสนเทศ สรุปถึงความสำคัญของการรู้สารสนเทศในแง่มุมที่น่าสนใจ (Webber, S and B. Johnston, 2000, pp. 381-397) พอสรุปประเด็นความสำคัญของการรู้สารสนเทศได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นการแสวงหาสารสนเทศตามความต้องการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ได้รับรู้โอกาสในการเลือกใช้แหล่งสารสนเทศและแยกแยะแหล่งสารสนเทศได้

3. ได้วิเคราะห์และเลือกใช้สารสนเทศจากเครื่องมือค้นสารสนเทศ เช่นจากเครื่องคอมพิวเตอร์ และจากเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่นๆ
4. มีความสะดวกต่อการใช้สื่อมวลชนที่หลากหลายที่เหมาะสมที่สุด
5. มีความระมัดระวังต่อการใช้สารสนเทศทั้งที่เชื่อถือและเชื่อถือไม่ได้
6. สามารถถ่ายทอดสารสนเทศที่รู้ให้ผู้อื่นได้ทราบได้

ในปี ค.ศ. 1990 มีการประกาศถึงเรื่องวาระการรู้สารสนเทศแห่งชาติ (The National Forum on Information Literacy - NFIL) มีหน่วยงานที่ตอบสนองการดำเนินงานได้แก่ มหาวิทยาลัยซานโฮเซ แคลิฟอร์เนีย โดยมีการจัดประชุมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ มีสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต่างมากกว่า 85 แห่งเข้าร่วมการประชุม ที่ประชุมได้เสนอแนะให้มีการตระหนักในความต้องการของการรู้สารสนเทศและกระตุ้นให้มีกิจกรรมต่างๆเพื่อนำไปสู่การพัฒนาให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศ วิธีการกระตุ้นได้แก่การสร้างกิจกรรมผ่านกรรมกรขององค์กรในประเด็นเรื่องการใช้ชีวิตประจำวันของคน การทำงาน การศึกษา และสภาพสังคมที่มีส่วนร่วม ทั้งนี้ให้มีการบูรณาการทั้ง 4 เรื่องดังกล่าวเข้าด้วยกัน

จากการประชุมในวาระที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ที่ประชุมสนับสนุน กระตุ้น และขยายผลโครงการการรู้สารสนเทศทั้งในประเทศและต่างประเทศให้มีการยอมรับในแนวทางของนโยบายการรู้สารสนเทศผ่านองค์กรที่สำคัญในระดับประเทศเพื่อนำไปปฏิบัติต่อ เช่น กระทรวงศึกษาธิการ (State Departments of Education) คณะกรรมการการอุดมศึกษา (Commissions on Higher Education) และคณะกรรมการวิชาการแห่งรัฐ (Academic Governing Boards) เป็นต้น

มีการจัดตั้งสถาบันการรู้สารสนเทศ (The Institute of Information Literacy - NILI) ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1997 ภายใต้การดำเนินงานของสมาคมห้องสมุดและการวิจัย (Association of College and Research Libraries - ACRL). วัตถุประสงค์ของสถาบันนี้ได้แก่การมีบทบาทอย่างสูงในการให้ความช่วยเหลือแก่สถาบันต่างๆที่จะช่วยร่วมมือให้เกิดการรู้สารสนเทศอย่างกว้างขวาง โดยจัดทำโครงการการรู้สารสนเทศเชื่อมโยงกับหน่วยงานทางการศึกษา ห้องสมุดประเภทต่างๆ และให้บริการข้อมูลผ่านแหล่งสารสนเทศบนเว็บ และที่สำคัญได้กำหนดมาตรฐานการรู้สารสนเทศขึ้นเพื่อเป็นสิ่งที่กำหนดถึงการเข้ามาตรฐานการรู้สารสนเทศในประเทศสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน

ในปี ค.ศ. 1998 สมาคมห้องสมุดโรงเรียนอเมริกัน (The American Association of School Libraries) และ สมาคมการสื่อสารและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (the Association of Educational

Communications and Technology) ได้ร่วมมือกันในการรณรงค์การใช้สารสนเทศอย่างทั่วถึงเพื่อการเรียนรู้ มีการกำหนดมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับนักเรียนและนักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่างๆ ทำให้สถาบันศึกษาต่างๆตื่นตัวในการใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศเพื่อให้นักเรียนและนักศึกษาได้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศที่กำหนดเป็นผลสัมฤทธิ์จากมาตรฐานที่ได้กำหนดเป็นแนวทางปฏิบัติไว้

สถานศึกษาหลายแห่งในมลรัฐโคโลราโด โอเรกอน และ วิสคอนซิน ได้นำมาตรฐานการรู้สารสนเทศไปใช้ ในระบบการศึกษาเครือข่ายใหญ่ๆ เช่น เครือข่ายมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย มหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวยอร์ก และมหาวิทยาลัยแมสซาชูเซต ได้พัฒนาระบบเพื่อส่งเสริมการรู้สารสนเทศให้มากขึ้น มหาวิทยาลัยบางแห่งได้ปรับปรุงและขยายผลการใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศในระบบหลักสูตรการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย เช่น วิทยาลัยเอิร์ลแฮม (Earlham College) มหาวิทยาลัยนานาชาติฟลอริดา (Florida International University) วิทยาลัยคิงส์ (Kings College) มหาวิทยาลัยหลุยส์วิลล์ (University of Louisville) มหาวิทยาลัยเท็กซัส (University of Texas) และมหาวิทยาลัยวอชิงตัน (University of Washington) เป็นต้น

ปี ค.ศ. 2000 นับว่าเป็นปีเริ่มต้นของการแนะนำการประกาศใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา โดยสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและการวิจัย (Association of College and Research Libraries) ได้กำหนดมาตรฐานความสามารถในการรู้สารสนเทศสำหรับการอุดมศึกษา (the Information Literacy Competency Standards for Higher Education) ซึ่งได้รับการรับรองจากสมาคมการอุดมศึกษาในปีถัดมา มาตรฐานดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นในการใช้เพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการรู้สารสนเทศในประเทศต่างๆต่อมา เพราะมีการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น ภาษาสเปน จีน และเยอรมัน เป็นต้น

แคนาดา

นโยบายของคณะรัฐบาลแคนาดาที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศได้แก่กำหนดวิธีการให้ความรู้เกี่ยวกับสารสนเทศให้แก่ประชาชน ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา บรรณารักษ์ในระดับอุดมศึกษามีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนนักศึกษาให้มีทักษะในการใช้ห้องสมุดและทักษะการรู้สารสนเทศ

ในการประชุมระดับชาติประจำปี ที่ประชุมได้เน้นถึงทักษะการรู้สารสนเทศเพิ่มมากขึ้น บรรณารักษ์ในสถาบันระดับอุดมศึกษามีบทบาทมากยิ่งขึ้นในการเสนอแนะแนวทางการบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศในหลักสูตรรายวิชาที่เรียนของนักศึกษาเหมือนกับประเทศอื่นๆที่เน้นการเรียนการสอนแบบบูรณาการในการเน้นทักษะการรู้สารสนเทศ

ในการวิจัยระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของบรรณารักษ์ระดับอุดมศึกษาในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา ได้สรุปผลว่าทิศทางของวัตถุประสงค์ในการสอน วิธีการและสาระที่สอนยังไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมากนัก บรรณารักษ์บางคนยังให้คำแนะนำแบบเดิมที่เคยปฏิบัติมาและยังไม่ได้ตั้งเป้าประสงค์ของวิธีการให้คำแนะนำในการรู้สารสนเทศที่ชัดเจน บรรณารักษ์จำเป็นต้องทำงานอย่างมีส่วนร่วมสัมพันธ์กับคณาจารย์ผู้สอนในระดับประถม มัธยม และระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้สารสนเทศ (Julian, 2000)

ในปี ค.ศ.1993 คณะแพทย์ได้เรียกร้องให้รัฐบาลส่งเสริมการให้การศึกษาทางวิชาชีพที่ต่อเนื่อง ราชบัณฑิตแพทยสภาแคนาดา (The Royal College of Physicians and Surgeons of Canada) ได้จัดตั้งโครงการส่งเสริมความสามารถพิเศษ (the Maintenance of Competence Program - MOCOMP) เพื่อช่วยเหลือแพทย์ในประเทศในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการสร้างเครื่องมือที่ช่วยให้แพทย์ได้ตระหนักถึงความต้องการในการใช้ กำหนดตัวแหล่งสารสนเทศ ประเมิน และสามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณารักษ์ได้แสดงความต้องการในการมีเครื่องมือเพื่อช่วยในการจัดการเกี่ยวกับสารสนเทศที่ต้องการ จึงมีการสร้างซอฟต์แวร์และมีการประเมินซอฟต์แวร์ที่สร้างขึ้นเมื่อปี ค. ศ. 1997 ซอฟต์แวร์ดังกล่าวได้นำไปทดลองใช้กับประเทศต่างๆ เช่น ออสเตรเลีย อังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ และสหรัฐอเมริกา ได้รับการยอมรับว่าเป็นซอฟต์แวร์ที่เป็นการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Parboosingh, 2000, pp. 121-136) และช่วยให้ผู้เรียนมีการบูรณาการการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระด้วยตนเอง

เม็กซิโก

มีหลักฐานว่าบรรณารักษ์และคณาจารย์ในระดับอุดมศึกษาเกี่ยวข้องกับการสร้างสังคมสารสนเทศในประเทศ โดยบรรณารักษ์มีบทบาทในการให้บริการความรู้แก่ผู้ใช้บริการและยังเห็นความสำคัญต่อบทบาทนี้จากตัวอย่างที่พบเห็นในประเทศสหรัฐอเมริกาและบางประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้รับโอกาสในการศึกษาจึงขาดทักษะการรู้สารสนเทศเช่นเดียวกับประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย

ในสถาบันอุดมศึกษา บรรณารักษ์เริ่มมีบทบาทสูงต่อการสอนทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา ในสถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน บรรณารักษ์ได้สอนให้นักศึกษาได้รู้จักใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อฝึกและแนะนำให้นักศึกษาได้รู้จักการเข้าถึงสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต และมีส่วนร่วมในการสร้างการรู้สารสนเทศจากรูปแบบการพัฒนาการศึกษาที่รัฐบาลได้

จัดทำขึ้น บรรณารักษ์มหาวิทยาลัยฮัวเรส (Juarez University in Ciudad Juarez) ให้บริการสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ที่ทันสมัยจากแหล่งให้บริการสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ และมีส่วนร่วมในการบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศกับการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาต่างๆ (Rader, 2002, pp. 13-14) มหาวิทยาลัยฮัวเรสได้เป็นผู้นำในการจัดประชุมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในระดับชาติมาโดยตลอด

ยุโรป

ในทวีปยุโรป มีความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการสนับสนุนการรู้สารสนเทศโดยสหภาพยุโรป (European Union) ได้จัดตั้งโครงการการเข้าถึงสารสนเทศสำหรับผู้ใช้ (End-user Courses in Information Access through Communication Technology - EDUCATE) ขึ้น เมื่อปี ค.ศ. 1994-1997 โครงการนี้ได้รับความร่วมมือในการดำเนินงานจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศไอร์แลนด์ สวีเดน ฝรั่งเศส สเปน และ อังกฤษ ภายใต้ความช่วยเหลือ ของผู้บริหารมหาวิทยาลัยต่างๆ

ภายใต้ความช่วยเหลือของโครงการนี้มีการจัดทำโปรแกรมสารสนเทศบนเว็บเพื่อสอนให้ผู้เข้าได้เข้าใจในเรื่องสารสนเทศ 7 สาระใหญ่ คือ สถาปัตยกรรม เคมี พลังงาน ไฟฟ้า วิศวกรรมสิ่งแวดล้อม การแพทย์ และ ฟิสิกส์ โปรแกรมดังกล่าวได้รับการออกแบบเพื่อใช้สอนในวิชาชีพ ระบุถึงเครื่องมือเครื่องใช้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน รวมทั้งสาระวิชาที่ครบถ้วน และมีโครงการที่จะเพิ่มเติมสาระวิชาอื่นๆ ในอนาคต โครงการนี้ได้ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี ทั้งในมหาวิทยาลัยและการศึกษาทางไกล

ต่อมา ในช่วงปี ค.ศ. 1998-1999 มีโครงการการศึกษาสารสนเทศทางไกลในระบบเครือข่าย (DEDICATE - Distance Education Information Courses with Access Through Networks) ซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากคณะกรรมการสหภาพยุโรปชุดสนับสนุนการศึกษาทางไกลห้องสมุด (European Union Telematics for Libraries Fourth Framework) มีการพัฒนาการประเมินทักษะการใช้สารสนเทศทางไกลของผู้ใช้บริการในประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรป รวม 9 ประเทศ (Rader, 2002, pp. 8-9)

โครงการการสอนทางไกลได้มีการออกแบบการเรียนรู้ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผู้ร่วมโครงการสามารถจัดการสาระเพื่อก่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศในขอบเขตที่ต้องการภายในมหาวิทยาลัยด้วยตนเอง ผู้ที่มีส่วนสำคัญต่อการสนับสนุนสร้างสาระวิชาต่างๆ ได้แก่คณาจารย์ผู้สอนและคณะทำงานร่วมกันของมหาวิทยาลัยต่างๆ

อังกฤษ

บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยและห้องสมุดโรงเรียนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการพัฒนาโครงการและกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้รู้สารสนเทศในประเทศอังกฤษ มหาวิทยาลัยและโรงเรียนทางวิชาชีพหลายแห่งได้จัดทำเครื่องมือตลอดจนสาระเพื่อฝึกทักษะการใช้สารสนเทศในเรื่องต่างๆ โดยผสมผสานการวิจัยและการออกแบบการเรียนรู้ด้วยโปรแกรมช่วยสอนต่างๆและมีจุดเป้าหมายในการเรียนรู้ด้วยตนเองสำหรับบุคคลทั่วไป

ในปี ค.ศ. 1998 คณะกรรมการการจัดประชุมของหอสมุดแห่งชาติและห้องสมุดมหาวิทยาลัย (SCONUL - Standing Conference of National and University Libraries) ได้ตั้งหน่วยงานเฉพาะกิจเพื่อเตรียมตัวในการจัดทำประกาศการรู้สารสนเทศสำหรับการอุดมศึกษาในประเทศ

หน่วยงาน SCONUL ก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1980 ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 157 แห่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพและการขยายขอบเขตการมีส่วนร่วมของห้องสมุดในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสหราชอาณาจักรและไอร์แลนด์ โดยมีการพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ของการให้บริการสารสนเทศในระดับอุดมศึกษาและเผยแพร่มาตั้งแต่ ค.ศ. 2005

SCONUL ได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศ 7 ประเด็น ตั้งแต่เรื่องของความสามารถเบื้องต้นของทักษะการใช้ห้องสมุดและทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทั้งนี้บรรณารักษ์ในระดับอุดมศึกษาจะมีส่วนเกี่ยวข้องในการสอนทักษะดังกล่าว นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. 2005 SCONUL ได้พัฒนาระบบการเชื่อมโยงจัดการสารสนเทศบนเว็บเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการบริหารจัดการสารสนเทศ มีโครงสร้างในการสนับสนุนการเรียนรู้เพื่อเข้าสู่แหล่งสารสนเทศทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ และมุ่งเน้นให้บรรณารักษ์มีบทบาทที่สำคัญในการเป็นที่ปรึกษาและผู้ฝึกการให้อบรมความรู้ กิจกรรมที่ดำเนินการอยู่ตลอดเวลาได้แก่ การจัดประชุม การพัฒนามูลฐานในหน่วยงาน การให้บริการและคำแนะนำเกี่ยวกับการบริการสารสนเทศ ตลอดจนการพิมพ์เอกสารการทำงานที่เกี่ยวข้อง เอกสารบรรยายสรุป สถิติ คู่มือ ตลอดจนจดหมายข่าวที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

มหาวิทยาลัยหลายแห่งในประเทศอังกฤษ เช่น มหาวิทยาลัยแครนฟิลด์ (Cranfield University) มหาวิทยาลัยเซฟฟิลด์ (University of Sheffield) และมหาวิทยาลัยนอร์ทแธมตัน (University College Northampton) ได้ทำงานภายใต้คำแนะนำของ SCONUL และมหาวิทยาลัยแห่งอื่นๆได้ใช้ประโยชน์จากเครือข่ายที่สร้างขึ้นนำไปใช้สอนนักศึกษาให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัยของตน

มีการสนับสนุนการทำงานของ SCONUL เพื่อให้เกิดความร่วมมือในการสนับสนุนการรู้สารสนเทศเพิ่มเติมขึ้น โดยมหาวิทยาลัยนอร์ทธัมเบีย (Northumbria University) และ มหาวิทยาลัย

คาร์ดิฟ (Cardiff University) ได้ร่วมจัดทำโครงการวิจัยจูบิลี1 (JUBILEE1) โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาผู้ใช้ทางด้านการพฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศ การคาดคะเนและภาพที่คาดหวังจากความต้องการสารสนเทศที่มีความสัมพันธ์กับการให้บริการสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ในสถาบันระดับอุดมศึกษา

ในปี ค.ศ. 2001 มหาวิทยาลัยคาร์ดิฟได้พัฒนานโยบายการรู้สารสนเทศไปใช้ในมหาวิทยาลัย โดยให้คณะวิชาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปปฏิบัติ บรรณารักษ์มีส่วนเกี่ยวข้องในการแนะนำแผนยุทธศาสตร์การรู้สารสนเทศกับคณะวิชาและหน่วยงานต่างๆ ในการบูรณาการการสอนทักษะการรู้สารสนเทศในหลักสูตรวิชาต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัย (Rader, 2002, pp. 8-11)

โครงการที่มีประโยชน์เกี่ยวกับการสร้างการรู้สารสนเทศในอังกฤษในระดับอุดมศึกษาอีกโครงการหนึ่งจัดทำโดยมหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์เมโทรโพลิแทน (Manchester Metropolitan University) และ มหาวิทยาลัยลีดส์ (University of Leeds) มีชื่อโครงการว่า JISC (Joint Information System Committee) โครงการนี้จะช่วยสอนให้นักศึกษาเกิดทักษะการรู้สารสนเทศโดยกระบวนการสอนจัดทำโดยบรรณารักษ์ของมหาวิทยาลัย มีโมดูลการเรียนรู้ และเครื่องมือประกอบการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศที่หลากหลาย เช่น การเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของแหล่งสารสนเทศในระบบเครือข่ายในทุกกระบวนการของการเรียนการสอนและการวิจัย ผู้สอนสามารถใช้บริการการแสวงหาทักษะการรู้สารสนเทศจากระบบเครือข่ายและจากการสอนที่ได้จากการฝึกอบรมจากห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ โครงการนี้สามารถตอบสนองการใช้ประโยชน์ในการสร้างทักษะการรู้สารสนเทศได้อย่างกว้างขวางในระดับประเทศ

สกอตแลนด์

มหาวิทยาลัยกลาสโกว์ (The University of Glasgow) ได้จัดทำโครงการ CITSCAPES Project (Rader, 2002, p. 10) มาตั้งแต่ ค.ศ. 1999 เพื่อให้นักศึกษาได้มีการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับอุดมศึกษาทั้งประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญของโครงการ คือ การรู้สารสนเทศจะเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาบุคลากรและเป็นการเรียนรู้ในระบบเครือข่ายทั่วมหาวิทยาลัย มีการผลิตสื่อการเรียนรู้จำนวนมากในการช่วยพัฒนาทักษะการวิจัยให้แก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยอีกหลายแห่งในสกอตแลนด์ได้ช่วยกันจัดทำโปรแกรมการรู้สารสนเทศขึ้นอีกหลายโปรแกรม เช่น มหาวิทยาลัยกลาสโกว์ได้พัฒนาโปรแกรมการรู้สารสนเทศ

เทคโนโลยีมาตั้งแต่ ค.ศ. 1994 และมีนักศึกษาจำนวนมากกว่า 5,200 คนเข้าร่วมโครงการ และมหาวิทยาลัยโรเบิร์ต กอร์ดอน ได้มีส่วนช่วยในการพัฒนาหลักสูตรทักษะการรู้สารสนเทศจำนวนหลายหลักสูตรที่เปิดสอนในสกอตแลนด์

ไอร์แลนด์

ความต้องการในการจัดกิจกรรมเพื่อการรู้สารสนเทศในไอร์แลนด์มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และมหาวิทยาลัยหลายแห่งได้ตอบสนองความต้องการในการรู้สารสนเทศที่เพิ่มขึ้น นักวิชาการศึกษาจำนวน 20 คนจากสถาบันระดับอุดมศึกษาจำนวน 5 แห่งในสาขาสังคมศาสตร์ยอมรับถึงบทบาทของสภาพจัดการให้รู้สารสนเทศว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยและมีความสัมพันธ์กับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยและมีความสัมพันธ์กับการบูรณาการการสอนในมหาวิทยาลัยชุมชนอีกด้วย

ในปี ค.ศ. 2000 มหาวิทยาลัยควีนส์ (Queens University) ในกรุงเบลฟาสต์ ได้จัดตั้งโครงการฝึกอบรมและการรับรองผลการฝึกให้แก่บุคลากรและนักศึกษาของมหาวิทยาลัย โครงการนี้เป็นโครงการฝึกอบรมโดยใช้เวลา 3 ปี ทั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากกรมสร้างงานและการเรียนรู้ไอร์แลนด์เหนือ (the Northern Ireland Department for Employment and Learning) (Rader, 2002, p. 10) โครงการนี้เท่าที่ได้ดำเนินการมา ปรากฏผลเป็นที่น่าพึงพอใจว่าบุคลากรของมหาวิทยาลัยสามารถทำการสอนเพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศให้แก่นักศึกษาได้เป็นอย่างดีในหลักสูตรการเรียนการสอน และสามารถนำไปใช้กับการประกอบธุรกิจของนักศึกษาได้ต่อไป

เยอรมัน

ก่อนที่ประเทศเยอรมันจะถูกแบ่งเป็น 2 ประเทศ สภาพการศึกษาจะเน้นในเรื่องการใช้สารสนเทศเป็นสิ่งที่จำเป็นในการจัดการศึกษาทุกระดับ การให้การศึกษาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดเป็นหลักสูตรที่บังคับ เพราะเกี่ยวข้องกับการควบคุมประเภทของประชาชนที่รู้สารสนเทศที่ควรจะเป็น ทั้งนี้เพราะเสรีภาพในการแสวงหาสารสนเทศยังมีจำกัดอยู่ เมื่อประเทศได้ถูกแบ่งเป็น 2 ประเทศ ภายหลังจากกรุงเบอร์ลินแตก การรู้สารสนเทศเริ่มทวีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของประชาชน

ในช่วงระยะเวลาที่ห้องสมุดระดับอุดมศึกษาปิดการให้บริการ ผู้ใช้บริการสารสนเทศในเยอรมันตะวันตกขอร้องให้มีการให้เปิดบริการเพื่อขอข้อมูลสารสนเทศ การเข้าถึงการให้บริการสารสนเทศจึงเป็นเรื่องที่ยังถูกจำกัดในด้านการให้บริการ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1990 ห้องสมุดส่วนใหญ่

เริ่มให้บริการสารสนเทศ และตระหนักว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ประชาชนทั่วไปควรจะได้รับการฝึกหัดให้มีทักษะการรู้สารสนเทศในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การเรียนการสอนในระบบออนไลน์

ทั้งมหาวิทยาลัยไฮเดลเบิร์ก (University of Heidelberg) และมหาวิทยาลัยฮัมเบอร์ก (University of Hamburg) ได้เริ่มทดลองการสอนวิชาต่างๆเพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศด้วยการสอนในระบบออนไลน์ ได้ร่วมมือในการจัดการประชุมร่วมกันเพื่อสร้างจิตสมรรถนะในการรู้สารสนเทศ ซึ่งมีส่วนสำคัญในการแลกเปลี่ยนความรู้ของบรรณารักษ์ในการนำไปใช้เพื่อให้นักศึกษาเกิดกระบวนการเรียนรู้เพื่อเกิดทักษะการรู้สารสนเทศต่อไป (Rader, 2002, p. 11)

จากการประชุมประจำปีของสมาคมห้องสมุดเยอรมันเมื่อปี ค.ศ. 2001 มีการพิจารณาถึงโครงการการจัดทำการรู้สารสนเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพของประชาชนอย่างจริงจัง ห้องสมุดมหาวิทยาลัยหลายแห่งได้แนะนำการใช้ประโยชน์ของเครื่องมือการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศขึ้นในตัวผู้ใช้บริการ

สวีเดน

บรรณารักษ์ห้องสมุดระดับอุดมศึกษาในสวีเดนมีบทบาทเกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาแก่ผู้ใช้บริการมากกว่า 20 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นการให้บริการทางวิชาการด้านวิศวกรรม การแพทย์ และเศรษฐศาสตร์ มีการให้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา

สภาสารสนเทศวิทยาศาสตร์ (The Council for Scientific Information – NORDINFO) มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาให้ความช่วยเหลือเรื่องสารสนเทศและวิชาการให้แก่ห้องสมุดวิจัยหลายแห่ง เช่น โครงการที่ให้ความร่วมมือโครงการหนึ่งเรียกว่า NORDINFOLIT (Rader, 2002, pp. 11-12)

มหาวิทยาลัยชาร์ลเมอร์เทคโนโลยีได้จัดทำโครงการการแนะนำให้นักศึกษาได้รู้สารสนเทศมากกว่า 2 ทศวรรษแล้ว โดยได้ให้บริการการเรียนรู้จากโครงการที่ให้นักศึกษาทดลองทำเองและกลายเป็นการเกิดทักษะการเรียนรู้จากเว็บ จึงเป็นการสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ในระบบออนไลน์

จากรายงานการวิจัยในช่วงปี ค.ศ. 1993-1994 ที่ได้สำรวจข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมปลายจำนวน 25 แห่ง พบว่านักเรียนพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศมีความสัมพันธ์กับการหาคำตอบเพื่อการวิเคราะห์การใช้สารสนเทศก่อนนำไปใช้ การแสวงหาสารสนเทศเกี่ยวข้องกับการค้นที่สัมพันธ์กับหัวข้อสาระวิชาที่กำลังค้นอยู่ ผลการวิจัยจึงมีส่วนสำคัญในการจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาการรู้สารสนเทศให้มีความสัมพันธ์กับกระบวนการเรียนรู้ต่อไป โดยผลการศึกษาระบุว่ากระบวนการเรียนรู้

ที่ก่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศจะดีกว่าวิธีการให้นักเรียนค้นหาสารสนเทศหรือการใช้เทคโนโลยีโดยตรง บรรณารักษ์และอาจารย์ผู้สอนต้องร่วมมือกันในการทำให้นักเรียนเกิดประสบการณ์และเกิดพฤติกรรมในการแสวงหาสารสนเทศและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างเต็มที่

ในปี ค.ศ. 1998 บรรณารักษ์มหาวิทยาลัยมัลโม (Malmo University) ได้เริ่มดำเนินงานการบูรณาการการรู้สารสนเทศกับหลักสูตรวิชาที่เปิดสอนแก่นักศึกษา ในปีต่อมามีการจัดประชุมในระดับนานาชาติเกี่ยวกับการสร้างองค์ความรู้เพื่อเน้นให้เห็นความสำคัญของการรู้สารสนเทศ และมีการประชุมในปีต่อมาโดยเน้นในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศในประเด็นอื่นๆ

ออสเตรเลีย

การรู้สารสนเทศจะมีส่วนช่วยในการก่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตขึ้นมาได้ในแต่ละประเทศ บางประเทศได้ทำการศึกษาวิจัย กำหนดแนวทาง มาตรการ ตลอดจนมาตรฐานการรู้สารสนเทศไว้แล้ว ในออสเตรเลีย กระทรวงพัฒนาการศึกษาและแรงงาน ได้ร่วมจัดทำโครงการวิจัยการเข้าถึงสารสนเทศออนไลน์และการบริการสารสนเทศเพื่อผู้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพโดยใช้ห้องสมุดดิจิทัลเพื่อวิจัยถึงทักษะและกลยุทธ์สำหรับนักศึกษาในการเรียนการสอนในระบบออนไลน์เพื่อเข้าถึงสารสนเทศในแหล่งให้บริการสารสนเทศประเภทต่างๆ และให้ความสำคัญต่อการจัดการรู้สารสนเทศโดยให้การสนับสนุนการทำโครงการวิจัย วิชาการศึกษาสารสนเทศทางไกล(distance education information courses) เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ในการรับรู้สารสนเทศผ่านการเรียนการสอนทางไกล

บรรณารักษ์ระดับอุดมศึกษาในออสเตรเลียมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการรู้สารสนเทศขึ้นภายในประเทศ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยออสเตรเลียใต้ (University of South Australia Library) และสมาคมห้องสมุดและสารสนเทศแห่งออสเตรเลีย (Australian Library and Information Association) ได้จัดประชุมระดับชาติอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ มีการจัดประชุมกลุ่มผู้สนใจแยกต่างหากรวมทั้งเผยแพร่รายงานผลของการประชุม จึงมีส่วนในการกระตุ้นให้เกิดแผนยุทธศาสตร์ในการใช้การรู้สารสนเทศเป็นประเด็นของการพัฒนาการศึกษา ไม่เพียงแต่นำมาพัฒนาในการเรียนการสอนในสถานศึกษาเท่านั้น แต่ยังขยายขอบเขตไปสู่สังคมส่วนรวมอีกด้วย

ที่มหาวิทยาลัยบัลลารัต (University of Ballarat) มีการสนับสนุนให้ทุนการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศในหัวข้อด้านการเรียนการสอน การนำไปใช้ การบูรณาการความรู้ของสาระวิชา และการค้นพบสารสนเทศใหม่ๆ บรรณารักษ์ทำงานร่วมกับอาจารย์ผู้สอนในการบูรณาการวิธีการสอนให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา

มหาวิทยาลัยวอลลองกอล (University of Wollongong) ได้ดำเนินการจัดทำโครงการการรู้สารสนเทศมาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1970 จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1989 สามารถจัดทำนโยบายการรู้ทักษะคอมพิวเตอร์และทักษะการรู้สารสนเทศ และมีนโยบายเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศโดยตรงในปี ค.ศ. 1997 โดยมีการบูรณาการทักษะการเรียนการสอนการรู้สารสนเทศในหลักสูตรวิชาต่างๆ มหาวิทยาลัยอื่นๆ เช่น มหาวิทยาลัยออสเตรเลียใต้ (University of South Australia) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีซิดนีย์ (University of Technology in Sydney) ได้ดำเนินการให้นักศึกษาได้รับทักษะการรู้สารสนเทศจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่ระบุให้นักศึกษามีส่วนร่วม บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยควีนส์แลนด์เทคโนโลยี (Queensland University of Technology) มีหน้าที่สำคัญต่อการสอนเพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศในระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยเซินทรัลควีนส์แลนด์ ได้ใช้เทคโนโลยีการสื่อสารสองทางเพื่ออำนวยความสะดวกแก่บรรณารักษ์ในการแนะนำการรู้สารสนเทศผ่านระบบเครือข่ายในการศึกษาทางไกล และทำให้เห็นความสำคัญของการใช้เทคนิคการประชุมทางไกลนำมาใช้กับกระบวนการเรียนรู้ เป็นการขยายผลการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแนะนำการเรียนรู้เกี่ยวกับการสอนการค้นฐานข้อมูล นอกจากนี้ยังมีการอบรมเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมอื่นๆ เพื่อก่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลในชนบท การใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเรียนรู้จะช่วยให้บรรณารักษ์ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Rader, 2002, pp. 6-7) ในช่วงปี ค.ศ. 1996 - 1997 มีการใช้ระบบการประชุมทางไกลเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการเข้าถึงฐานข้อมูลที่ให้บริการ กระบวนการสอนและการบริหารจัดการจึงเป็นส่วนสำคัญต่อการเสริมสร้างการรู้สารสนเทศให้แก่นักศึกษาของมหาวิทยาลัย

มีการศึกษาวิจัยในขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศในออสเตรเลียหลายเรื่องเพื่อตอบสนองในวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในออสเตรเลีย เช่น

ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศกับผู้ใช้

ธรรมชาติของความรู้ สารสนเทศและการรู้สารสนเทศในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ประสบการณ์การรู้สารสนเทศแต่ละคนและแต่ละกลุ่ม

อุปสรรคของการจัดทำโครงการการรู้สารสนเทศ

ยุทธศาสตร์ในการช่วยเหลือให้คนและสังคมเข้าถึงการรู้สารสนเทศ

ในปัจจุบัน สถาบันรณรงค์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย (2001, pp. 7-19) ได้กำหนดมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับบุคคลทั่วไป (Information Literacy Standards for Person) ทั้งหมด 7 มาตรฐาน แต่ละมาตรฐานมีตัวบ่งชี้และผลลัพธ์ ดังต่อไปนี้

มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้สารสนเทศรู้ถึงความต้องการสารสนเทศ และกำหนดขอบเขตความต้องการสารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินคุณค่าสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและบูรณาการสารสนเทศที่เลือกสรรแล้วเข้ากับความรู้เดิม

มาตรฐานที่ 4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถจัดหมวดหมู่ เก็บรวบรวม ถ่ายโอน และร่างสารสนเทศที่รวบรวมได้ หรือผลิตขึ้นมาใหม่ได้

มาตรฐานที่ 5 ผู้รู้สารสนเทศควรขยาย ตีกรอบ หรือวางโครงร่าง หรือสร้างสรรค์ความรู้ใหม่โดยบูรณาการจากความรู้เดิม และความรู้ใหม่ เป็นของตนเองหรือของกลุ่มได้

มาตรฐานที่ 6 ผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจบริบททางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ การเข้าถึงสารสนเทศ รวมทั้งใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม ขอบด้วยกฎหมายและเคารพสิทธิต่าง ๆ

มาตรฐานที่ 7 ผู้รู้สารสนเทศควรตระหนักถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการมีส่วนร่วมของพลเมืองนั้นจำเป็นต้องมีการรู้สารสนเทศ

นิวซีแลนด์

ระบบมหาวิทยาลัยในประเทศนิวซีแลนด์ประกอบไปด้วยคณะผู้บริหารที่ดำเนินการอย่างอิสระในแต่ละมหาวิทยาลัย แต่มีความร่วมมือในการเข้าสู่มาตรฐานที่กำหนดร่วมกันมาเป็นเวลากว่า 40 ปีมาแล้ว มหาวิทยาลัยทั้ง 8 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยไอล์แลนด์ (Auckland University) มหาวิทยาลัยไอล์แลนด์เทคโนโลยี (Auckland University of Technology) มหาวิทยาลัยไวกาโต (Waikato University) มหาวิทยาลัยแมสซีย์ (Massey University) มหาวิทยาลัยวิกตอเรีย (Victoria University) มหาวิทยาลัยแคนเทอร์เบอรี (Canterbury University) มหาวิทยาลัยลินคอล์น (Lincoln University) และ มหาวิทยาลัยโอตาโก (Otago University) ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันในเรื่องของความเก่าแก่ของสถานศึกษา จำนวนนักศึกษา และอื่นๆ เช่น แนวทางการปฏิบัติงานตามภารกิจเฉพาะของสถาบัน

คุณลักษณะของสถาบันที่แตกต่างกัน แต่มหาวิทยาลัยทั้ง 8 แห่งมีแนวทางการบริหารงานที่เป็นอิสระ ภายใต้พระราชบัญญัติการศึกษา ค.ศ. 1989 ที่ระบุให้แต่ละมหาวิทยาลัยดำเนินการตามภารกิจที่ได้กำหนดไว้ และเน้นในเรื่องของการบูรณาการเรียนการสอนเพื่อก่อให้เกิดสภาพการเรียนรู้สารสนเทศในตัวผู้เรียน

มหาวิทยาลัยได้กำหนดแนวทางการบริหารงานระดับอุดมศึกษาโดยมุ่งเน้นการเรียนการสอนและการวิจัยเป็นหลัก ตอบสนองความต้องการของชุมชนด้วยวิธีการที่หลากหลาย และในขณะเดียวกันได้ปฏิบัติแนวทางการดำเนินงานและบริหารงานเพื่อให้ได้มาตรฐานและเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ โดยมีกระบวนการในการกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาสถาบัน กำหนดถึงผลสัมฤทธิ์ของผู้ที่เข้าเรียนในแต่ละโปรแกรมวิชา ใช้วิธีการสอนที่เน้นการวิจัยเป็นฐาน ใช้สภาพแวดล้อมของแต่ละสถาบันให้เกิดประโยชน์สูงสุด และเสนอเงื่อนไขคุณสมบัติพิเศษต่างๆ ที่ประเทศต่างๆ ยอมรับ ในขณะเดียวกันมีการพัฒนาบุคลากรของสถาบันให้มีคุณภาพเพื่อเป็นที่ยอมรับในตลาดแรงงานการศึกษานานาชาติเพื่อการพัฒนาวิชาชีพ สนับสนุนในการวิจัยทั้งภายในประเทศและระดับนานาชาติ

นิวซีแลนด์มีระบบหลักสูตรแห่งชาติที่เน้นทักษะการเรียนรู้สารสนเทศเป็นภาคการศึกษาบังคับมาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1993 มีรายงานการศึกษาเมื่อปี ค.ศ. 1998 ว่าครูผู้สอนเห็นความจำเป็นต่อการเตรียมตัวให้นักศึกษาใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญในการเรียนรู้ที่ใช้ทรัพยากรสารสนเทศเป็นฐาน และเน้นในเรื่องของการบูรณาการของหลักสูตรเข้าด้วยกัน ครูผู้สอนบรรณารักษ์และบุคลากรอื่นๆ ในโรงเรียนต้องร่วมมือในการสร้างผลสัมฤทธิ์จากตัวชี้วัดในเรื่องการเรียนรู้สารสนเทศของนักเรียนและนักศึกษา

นิวซีแลนด์ได้ร่วมมือกับประเทศออสเตรเลียจัดตั้งสถาบันการเรียนรู้สารสนเทศแห่งออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (Australian and New Zealand Institute for Information Literacy – ANZIL) และได้จัดประชุมร่วมกับสภาบรรณารักษ์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย (Council of Australian Universities Librarians - CAUL) จัดทำและปรับปรุงมาตรฐานการเรียนรู้สารสนเทศที่ประกาศใช้ในประเทศออสเตรเลีย โดยให้ชื่อมาตรฐานว่า กรอบมาตรฐานการเรียนรู้สารสนเทศในประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (The Australian and New Zealand information literacy framework) ซึ่งมีมาตรฐานการเรียนรู้สารสนเทศทั้งหมด 6 มาตรฐาน กรอบมาตรฐานดังกล่าวได้ใช้ทั้งในประเทศออสเตรเลีย และประเทศนิวซีแลนด์ (ANZIL, 2004)

จีน

ตั้งแต่ ปีค.ศ. 1980 เป็นต้นมา รัฐบาลจีนได้สนับสนุนและกระตุ้นให้มีการสอนการใช้ห้องสมุดและการรู้สารสนเทศในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาและมีการจัดประชุมระดับชาติหลายหนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องการรู้สารสนเทศ ถึงแม้ว่าจะมีมหาวิทยาลัยหลายแห่งให้การแนะนำในการให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในการรู้สารสนเทศ แต่อาจารย์ผู้สอนยังมีจำนวนน้อยอยู่ในการทำหน้าที่ให้ความรู้ดังกล่าว ทั้งนี้เพราะมีอาจารย์ส่วนใหญ่ขาดการมีส่วนร่วมในหลักสูตรการเรียนการสอนที่บูรณาการการแนะนำการรู้สารสนเทศ

มีการประชุมครั้งแรกเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาเมื่อปี ค.ศ. 2002 ที่มหาวิทยาลัยไฮหลงเจียง (Heilongjiang University) กรุงฮาร์บิน มีบรรณารักษ์มากกว่า 170 คนเข้าร่วมประชุมและสนใจต่อนโยบายมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่กำหนดโดยสมาคมวิชาชีพบรรณารักษศาสตร์จากประเทศสหรัฐอเมริกา (Rader, 2002, pp. 4-5) มีการแปลมาตรฐานการรู้สารสนเทศและเผยแพร่ไปยังสถานศึกษาต่างๆ

มหาวิทยาลัยชิงหัว (Tsinghua University) ได้ริเริ่มใช้โปรแกรมแนะนำการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศที่ค่อนข้างจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่มหาวิทยาลัยอื่นๆ ในจีน มหาวิทยาลัยได้เน้นในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีสถาบันการวิจัย 44 แห่ง มีศูนย์กลางวิศวกรรม 9 แห่งซึ่งเป็นแหล่งห้องปฏิบัติการของชาติอีกด้วย มีนักศึกษาจำนวน 19,142 คน เปิดสอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรีจำนวน 37 หลักสูตร และเป็นหลักสูตรในระดับสูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 107 หลักสูตร มีอาจารย์สอนตามสาขาวิชาต่างๆ จำนวน 7,906 คน ในจำนวนนี้เป็นสมาชิกของราชบัณฑิตทางวิศวกรรมศาสตร์ของประเทศจีนจำนวน 15 คน และเป็นสมาชิกสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทยจำนวน 16 คน

ห้องสมุดมหาวิทยาลัยชิงหัวก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1911 มีทรัพยากรสารสนเทศมากกว่า 2.5 ล้านรายการ ซึ่งรวมทั้งหนังสือหายากของประเทศจีนโบราณกว่า 300,000 เล่ม จึงเป็นห้องสมุดที่สำคัญในระดับประเทศและมีทรัพยากรสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์ขนาดใหญ่ของประเทศ บรรณารักษ์ของห้องสมุดมีส่วนร่วมในการสอนเพื่อให้นักศึกษาทุกระดับชั้นรู้สารสนเทศโดยมีการสอนในรายวิชาต่างๆ จำนวน 7 หน่วยกิต ในระดับบัณฑิตศึกษา บรรณารักษ์มีส่วนช่วยในการใช้สารสนเทศประกอบการทำวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ บรรณารักษ์ยังมีส่วนช่วยอาจารย์ผู้สอนในการค้นคืนสารสนเทศประกอบการเรียนการสอนทางไกลและดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศสหรัฐอเมริกา

การจัดประชุมระดับชาติในปีต่อๆมา ที่ประชุมได้ใช้แนวทางที่มหาวิทยาลัยชิงหัวได้ดำเนินการมา โดยเฉพาะในเรื่องของการสอนการใช้สารสนเทศและทักษะการรู้สารสนเทศ และมีแนวโน้มในการเพิ่มการสอนในรายวิชาเฉพาะอื่นๆเพื่อสอนให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศให้มากขึ้น

สิงคโปร์

รัฐบาลสิงคโปร์ได้ส่งเสริมการสร้างสังคมฐานความรู้เพื่อเตรียมคนให้ทำงานได้ตามสภาพของสภาพสิ่งแวดล้อมสารสนเทศด้านต่างๆ ให้มีการฝึกทักษะการแก้ปัญหา และการใช้สารสนเทศเพื่อพัฒนาสภาพเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม จึงมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับทักษะการรู้สารสนเทศตั้งแต่ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาตามหลักสูตรที่ได้วางแผนไว้โดยเริ่มมาตั้งแต่ ค.ศ. 1987 และพิมพ์ผลการดำเนินงานเกี่ยวกับทักษะสารสนเทศโดยตรงเมื่อ ค.ศ. 1991 รายงานผลการดำเนินงานเกี่ยวกับทักษะสารสนเทศมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศในโรงเรียน ต่อมาในปี ค.ศ. 1996 อาจารย์และบรรณารักษ์มีส่วนร่วมในการร่วมมือจัดพิมพ์โครงการความร่วมมือในการสนับสนุนห้องสมุดโรงเรียน และในปีต่อมามีการพิมพ์คู่มือการรู้สารสนเทศฉบับเพิ่มเติมให้แก่โรงเรียนต่างๆ

มหาวิทยาลัยนันทยงเทคโนโลยี (Nanyang Technological University) ได้ศึกษาวิจัยทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนทางด้านวิศวกรรมศาสตร์มีปัญหาในการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศค่อนข้างสูง (Rader, 2002, pp. 5-6) จึงได้มีการแก้ไขปัญหานี้ด้วยการสอนให้คำแนะนำการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศให้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการเรียนการสอน

นอกจากจะมีการวิจัยในสถาบันการศึกษาแล้ว ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับสารสนเทศและทักษะการใช้สารสนเทศในสถานที่ทำงานโดยทั่วไปอีกด้วย มีการสำรวจการใช้ประโยชน์จากการแสวงหาและใช้สารสนเทศของผู้ที่ทำงานที่รับผิดชอบในการดำเนินงานต่างๆ พบว่าการรู้สารสนเทศไม่ใช่เป็นเพียงกระบวนการค้นและใช้ตามที่เรารู้มาแต่จะต้องมีการสร้างสรรค์ความรู้ที่มีอยู่เดิมให้มีความรู้กว้างไกลมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งแต่ละคนจะมีทักษะการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันออกไป ผู้ที่ทำงานในสถานที่ทำงานและรับผิดชอบกับการดำเนินงานของตนจำเป็นต้องมีกระบวนการคิดเกี่ยวกับสารสนเทศที่ตนเองใช้อย่างเป็นระบบ เช่น คิดวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางความร่วมมือ และคิดสังเคราะห์งานที่กำลังทำจากสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรมกรรมการแสวงหาสารสนเทศจึงเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างซับซ้อนของกระบวนการคิดในการทำงานในสภาพจริง หน่วยงานต่างๆจึงควรพัฒนาสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศให้มากที่สุด เช่น การส่งเสริมการใช้ช่องทางการคมนาคมที่ดีและมีประสิทธิภาพ การแลกเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแสวงหาความรู้ และการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมและสะดวก

ในปัจจุบัน ประเทศสิงคโปร์ได้พัฒนาโครงการสำหรับการรู้สารสนเทศแห่งชาติและประกาศใช้เป็นแนวทางการศึกษาแห่งชาติ (Cheuk,2000, pp.178-191) เป็นการกำหนดแนวนโยบายมาตรการ และมาตรฐานการรู้สารสนเทศภายในประเทศได้เป็นอย่างดี

ญี่ปุ่น

ในประเทศญี่ปุ่นได้เห็นความสำคัญของการรู้สารสนเทศในประเด็นของการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและเห็นความสำคัญของการส่งเสริมการรู้สารสนเทศเพื่อให้ทันกับการอยู่ร่วมในสังคมสารสนเทศ กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศญี่ปุ่นได้กำหนดแนวนโยบายเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ (Inoue, 1997)

1. การกำหนดความสามารถในการประเมินและคัดเลือกสารสนเทศ การดำเนินงานในองค์กร และการมีส่วนร่วมของการสร้างสารสนเทศ
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของสังคมสารสนเทศ ผลกระทบของสารสนเทศที่มีต่อสังคมและประชาชน
3. การรู้ถึงความสำคัญและความรับผิดชอบในการใช้สารสนเทศ
4. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานของสารสนเทศศาสตร์ การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศ เช่น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อก่อให้เกิดการรู้สารสนเทศ

แอฟริกาใต้

สภาพการรู้สารสนเทศในประเทศแอฟริกาใต้เกิดจากการกระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดความรู้จากจัดการศึกษาในทุกระดับของประเทศ โดยเฉพาะจุดเน้นในการใช้สารสนเทศเทคโนโลยีคมนาคม มีการกำหนดนโยบายในการรู้สารสนเทศ 3 นโยบายหลัก คือ

1. นโยบายด้านการศึกษา
2. นโยบายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT)
3. นโยบายด้านห้องสมุดและการบริการสารสนเทศ

รัฐบาลได้ตอบสนองนโยบายการรู้สารสนเทศให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบและนำไปปฏิบัติ เช่น หน่วยงานด้านการโทรคมนาคม การค้าและอุตสาหกรรมได้เน้นในการให้ประชาชนมีส่วนร่วมด้านเศรษฐกิจของประเทศ การพัฒนาคุณภาพประชากรด้านต่างๆที่เป็นวาระแห่งชาติเพื่อสนับสนุนให้เกิดสังคมสารสนเทศ

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของสภาพเศรษฐกิจฐานความรู้ และต้องการให้ประชาชนของประเทศเป็นประชากรที่รู้สารสนเทศในสังคมสารสนเทศ จึงได้มีแผนงานในการสนับสนุนการเชื่อมโยงของการรู้สารสนเทศทั้งทางด้านการศึกษาและการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยมุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการให้ประชาชนรู้สารสนเทศรัฐบาลได้เข้าร่วมการประชุมระดับนานาชาติ เช่น การประชุมสุดยอด จี 8 ที่เมือง เกียว เมืองปี ค.ศ. 2000 (G8 Kyushu Summit of 2000) การประชุมดังกล่าวเป็นการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศที่รวยที่สุดในโลกและประเทศที่กำลังพัฒนาเพื่อช่วยแก้ปัญหาต่างๆร่วมกัน

ในขณะนี้ รัฐบาลได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ที่เรียกว่า Info.com 2025 แผนยุทธศาสตร์นี้เป็นแผนทางด้านสารสนเทศแห่งชาติและยุทธศาสตร์เทคโนโลยีการคมนาคมซึ่งจะมีส่วนในการใช้ ICT ให้เป็นระบบเครือข่ายที่ครอบคลุมไปทั่วประเทศเพื่อสร้างชุมชนสารสนเทศและก่อให้เกิดการแข่งขันโครงการตามแผนยุทธศาสตร์ Info.com 2025 ได้กำหนดมาตรการที่จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับนโยบายโครงสร้างในสภาพรวม ความสามารถในการรู้สารสนเทศของประชาชนและสาระที่ควรรู้ภายใต้อุตสาหกรรม ICT วัตถุประสงค์ที่เด่นชัดจากมาตรการที่กำหนด คือ การส่งเสริมการศึกษาและการใช้เทคโนโลยีการคมนาคม มีแนวความคิดในการสร้างศูนย์สารสนเทศประชาชนในที่ทำการไปรษณีย์และการสร้างศูนย์สารสนเทศชุมชนในเมืองและชนบท

ในช่วงปีที่ผ่านมา นักวิชาการและบรรณารักษ์ได้ร่วมมือกันในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการรู้สารสนเทศของประชาชนเพื่อเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต ภาคเครือข่ายความร่วมมือห้องสมุดอาฟริกาใต้ (Coalition of South African Library Consortia) ได้นำแผนยุทธศาสตร์ของชาติมาใช้ในการดำเนินงาน ทางด้านการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษามีการเรียนการสอนโดยใช้ทักษะการรู้สารสนเทศให้สัมพันธ์กับหลักสูตรวิชา

มีโครงการบางโครงการเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการรู้สารสนเทศภายในประเทศ เช่น โครงการ INFOLIT เป็นโครงการส่งเสริมการรู้สารสนเทศซึ่งได้รับการสนับสนุนจากวารสาร Reader's Digest เมื่อ ปี ค.ศ. 2000 โครงการนี้มีส่วนช่วยเหลือบรรณารักษ์ในการพัฒนาหลักสูตร

บูรณาการการสอนการรู้สารสนเทศในสถาบันการศึกษาต่างๆ มีรายวิชา Information tools and skills ที่นำมาใช้สอนที่มหาวิทยาลัยเคปทาวน์ (University of Cape Town) มาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1996

INFOLIT (Karelse, 2000, pp.37-50) ได้ดำเนินการภายใต้ความร่วมมือของสถาบันการศึกษา และผู้ทำงานที่เกี่ยวข้องในการเสนอแนวทางในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศที่เหมาะสมที่ผู้ต้องการ การศึกษาผู้ใช้และการรู้สารสนเทศเป็นประเด็นหัวข้อของการวิจัยในขณะนี้ สถาบันการศึกษาส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุดได้แก่ บรรณารักษ์วิชาชีพที่ช่วยสอนทักษะการรู้สารสนเทศในหลักสูตรการเรียนการสอน มหาวิทยาลัย ออฟริกาใต้ มหาวิทยาลัยปริโตเรีย และมหาวิทยาลัยนาทาลเทคนิคอล มีการดำเนินงานเกี่ยวกับ โครงการการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด ในระดับบัณฑิตศึกษา มีการสอนรายวิชาทักษะ การรู้สารสนเทศทางด้านวิชาเฉพาะ เช่น วิชาเคมี ให้นักศึกษามีโอกาสฝึกทักษะและใช้ประโยชน์จาก การเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่

รายงานการวิจัยในปี ค.ศ. 2001 พบว่าเนื้อหาในรายวิชาต่างๆ ล้วนแล้วแต่มีส่วนฝึกการ สนับสนุนให้นักศึกษาเกิดการรู้สารสนเทศที่เรียนทั้งในห้องเรียน และสามารถนำไปใช้ต่อเนื่องใน ลักษณะของการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้อีกด้วย บรรณารักษ์ในสถาบันการศึกษาให้ข้อเสนอแนะว่าการ แนะนำการรู้สารสนเทศควรต้องเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาในหลักสูตรรายวิชาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ในการเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้

ไทย

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้รับมอบหมายจากคณะ รัฐบาลให้ดำเนินงานตามวาระแห่งชาติ 4 เรื่อง ได้แก่ การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของ ประเทศ การแก้ไขปัญหาความยากจนและการกระจายรายได้ การพัฒนาทุนทางสังคม และการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อมุ่งแก้ไขปัญหาเร่งด่วนที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญลำดับสูงของประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ คือ การปูพื้นฐานให้คนไทยและสังคมไทยไปสู่สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ (knowledge-based society) มีความรู้เท่าทันต่อสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก และเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ให้ก้าวหน้าอย่างสมดุลยั่งยืน และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน และสังคมโดยรวม (อกนิษฐ์ ชุมชุม, 2547, หน้า 16-22) ทั้งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม และแผนพัฒนาการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จึงมีส่วนกำหนดแนวทางของการ